DOI: 10.32844/2222-5374-2020-104-2.20**УДК: 342.9****Кононець В. П.,***доцент кафедри адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності**Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ АДМІНІСТРАТИВНО – ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Актуальність статті полягає в тому, що з боку держави вимагаються лише дії щодо гарантування прав та відтворення порушеного права. Зазначений механізм включає елементи, які сприяють створенню умов для здійснення свобод, охорону і захист їх від правопорушень, участь у відтворенні порушеного права людини. Аналіз джерельної основи державного управління у сфері виконання судових рішень судами та іншими установами показує, що, як правило, в контексті правоохоронних процедур представники права та практики здебільшого розглядають усі аспекти державного управління. У той же час не було проведено всебічного аналізу виконання рішень як явища державного управління та аналізу форм і методів державного управління, а отже, удосконалень у сфері державного управління в галузі правозастосування примусового виконання судових рішень. Акцентується увага, що в сучасній науковій юридичній літературі відсутній єдиний підхід до розуміння адміністративно-правового механізму забезпечення примусового виконання судових рішень, його складових елементів та предмету. Оскільки найчастіше, в теорії адміністративного права, до елементів структури адміністративно-правового механізму регулювання суспільних відносин зараховують норми права, що регулюються управлінські суспільні відносини, адміністративно-правові відносини, а також правозастосовна практика у зазначеній сфері. Зауважимо, що у теорії права розрізняють механізм правового регулювання, механізм реалізації прав і свобод та механізм забезпечення реалізації прав і свобод людини. Крім механізму реалізації конституційних суб'єктивних прав і свобод, має значення механізм забезпечення реалізації цих прав. Такий механізм є складовою механізму реалізації суб'єктивних прав та свобод людини. Акцентуємо увагу, що механізм забезпечення виконання судових рішень, є невід'ємною складовою реалізації конституційних прав громадян, коли є необхідність втручання держави та органів влади у процес реалізації прав громадян на справедливий суд та гарантії судочинства на виконання судового рішення.

Ключові слова: виконавче провадження, механізм забезпечення, судочинство, права громадян.

Актуальність теми. З боку держави вимагаються лише дії щодо гарантування прав та відтворення порушеного права. Зазначений механізм включає елементи, які сприяють створенню умов для здійснення свобод, охорону і захист їх від правопорушень, участь у відтворенні порушеного права людини.

Аналіз джерельної основи державного управління у сфері виконання судових рішень судами та іншими установами показує, що, як правило, в контексті правоохоронних процедур представники права та практики здебільшого розглядають усі аспекти державного управління. У той же час не було проведено всебічного аналізу виконання рішень як явища державного управління та аналізу форм і методів державного управління, а отже, удосконалень у сфері державного управління в галузі правозастосування примусового виконання судових рішень.

Стан дослідження. Дослідження механізму примусового виконання судових рішень в державній адміністративній діяльності ще не проведено в повному обсязі, але деякі його частини стали предметом дослідження таких вчених, як Б.М. Лазарева, С.А. Резанова, Г.Й. Ткач, та інші. Тому наше завдання - систематизувати та вдосконалити наявні знання про механізм. Дослідження понять та елементів механізму примусового виконання судових рішень забезпечить правову визначеність та ясність стосунків між державними адміністративними суб'єктами та громадянами.

Виклад основного матеріалу. Виконання судових рішень у будь-якій державі є важливою умовою ефективної роботи її судової системи, яка є засобом для досягнення її цілей та забезпечення правопорядку. З часів Стародавнього Риму люди вірили, що правильне виконання судових рішень є стандартом ефективності, реальності та результативності судової влади та всього національного механізму. Це стало основою для гарантування верховенства права та доказування верховенства права. У країні ідеали справедливості та демократії відображають становище людини у суспільстві.

По суті, виконання судових рішень є добровільним або обов'язковим. Добровільне виконання судових рішень безпосередньо залежить від дотримання законів та дій боржника, що не завжди гарантує своєчасне та належне виконання судового рішення.

Виконання судових рішень органічно поєднується з добровільністю і базується на ряді методів і способів, що впливають на поведінку суб'єкта, що впливають на юридичні наслідки, передбачені рішенням суду. У науковому плані поняття примусу при виконанні судових рішень є складним і багатограним, оскільки це засіб для виконання судових рішень, умова реальності та ефективності процедури та фактор, який мотивує предмет. Право виконувати судові рішення, його функція полягає у забезпеченні стабільності, ефективності та результативності судової системи.

У зв'язку з актуалізацією питання примусового виконання судових рішень, слід зауважити, що наукове дослідження виконання судових рішень спочатку вимагає ретельного дослідження його теоретичних та правових аспектів, що дозволить виявити його походження, формування, розвиток та режим роботи через різні аспекти його прояву.

Теорія примусового виконання судових рішень та результати наукових досліджень з питань права розробить уніфіковану концепцію системи виконання судових рішень та надалі зміцнить методологічну базу відомих правових досліджень щодо виконання судових рішень.

В даний час співвідношення добровільності до рівня виконання судових рішень, історія розвитку правового забезпечення в сучасній Україні, приналежність юридичних установ, що виконують судові рішення, до конкретних юридичних департаментів, та правовий суди, а також інші питання ще не в достатньому обсязі досліджені науковцями та правниками.

Погоджуємося з думкою Француза І.Г., який зазначає, що основною причиною незначної кількості досліджень вищевказаної проблематики є не вирішене ключове теоретичне питання, що пов'язує виконання судових рішень з елементами судової системи або незалежної юридичної практики [1, с. 2].

Міністр юстиції України Петренко заявив, що згідно зі статистикою Міністерства юстиції України у 2020 р. індекс виконання судових рішень становить від 15 до 18%, хоча результат виконання до 2018 р. подвоївся. У той же час середній рівень виконання рішень ЄС становить 60-80% [2]. Дана практика виконання судових рішень в Україні заклала основу недовіри громадян до судової системи та підірвала основи права та справедливості в суспільстві, ефективності закону та ефективності його нагляду та захисту суспільства.

Сфера виконання рішення є важливою частиною державної діяльності, в рамках якої рішення судів, третейських судів та інших установ та посадових осіб, винесені відповідно до українського законодавства, виконувались своєчасно, повно і справедливо. Суди та інші установи). Виконання судового рішення полягає у застосуванні державного примусу до громадян та організацій, коли громадяни та організації не виконують рішення судів та інших об'єктів, що не належать до особистого майна, та рішення, які вони приймають для виконання юрисдикції держави та відповідних органів влади. Нормативно-правові акти України «Про виконавче провадження» (ст. 2) [3] та «Про державну виконавчу службу» (ст. 1) [4] покладається на державну виконавчу службу (далі ДВС), що входить до системи органів Міністерства юстиції України (далі – Мін'юст).

Виконання Україною рішення свідчить, що в діяльності органів внутрішніх справ існує багато проблем. Основна причина полягає не в недосконалості законодавства та проблемах його реалізації, а у відсутності відповідної теоретичної розробки.

Незважаючи на те, що реалізація питань прийняття рішень дедалі більше стає предметом досліджень в українських та зарубіжних науках, ця категорія є відносно новою для наук державного управління. На сьогодні всі дослідження проводяться переважно в галузі правоохоронних органів та з урахуванням роботи науковців.

Н.Р. Нижник та О.А. Машков визначають, що державне управління - це статут адміністративного відділу, який спрямований на ефективну організацію нормального життя та особисту безпеку громадян та створення умов для матеріального, культурного та духовного розвитку [5, с. 6]. Інші автори вказували, що державне управління є особливим видом діяльності,

зміст якої полягає у реалізації законів та інших дій органів державної влади за допомогою різних форм організаційного впливу на соціальні явища та процеси [5, с. 7-8].

Взагалі кажучи, державне управління у сфері виконання рішень судів та інших установ не є винятком у цьому відношенні, що також можна розглядати з широкої та вузької перспективи. У першому випадку це цілеспрямоване питання. Мета полягає у впливі на відповідні сфери всіх державних установ для досягнення відповідної мети завдання. У другому випадку це лише виконавчий орган. Однак неможливо протистояти цим доктринам для розуміння державного управління, оскільки в першому та другому випадках державне управління покликане виконувати ті самі завдання та функції, що і держава.

Отже, без глибокого аналізу численних аргументів, що використовуються для підтвердження концепції державного управління, слід погодитися з думкою В.Б. Авер'янова, що державне управління - це сукупність усієї діяльності держави, тобто: усіх форм виконавчої державної влади, лише праворуч Загальна система соціального управління може бути прийнята лише на рівні аналізу, який пов'язаний з відокремленням її відносно незалежних підсистем. На більш конкретному рівні системного аналізу [6, с. 14].

Уряд - як всеосяжна тема державного управління, його потрібно розглядати по-різному, тобто, як група державних установ, різні види діяльності країни певним чином розподіляються між ними.

Тому, саме «вузьке» розуміння державного управління має бути переважаючим у галузевих державно-управлінських дослідженнях. Питання принципів державного управління у сфері примусового виконання судових рішень в науковій літературі не досліджувалися на достатньому рівні.

Деякі принципи висвітлювалися через розгляд принципів виконавчого провадження, зокрема, в роботах В.А. Гурєєва та В.В. Гущина, Д.В. Чухвичева, М.Й. Штефана, С.В. Щербак та інших.

Тому С.В. Щербак встановив загальний принцип правоохоронних процедур, який не лише притаманний діяльності внутрішніх справ, але й властивий діяльності інших установ (особливо органів виконавчої влади, нотаріусів, судів), і посилався на принцип законності, верховенство права, реорганізація, допомога громадянам, установам, підприємствам та організаціям, є обов'язковою вимогою для державних виконавців [7, с. 63].

В контексті розгляду законів та підзаконних актів державного управління в галузі правозастосування судами та іншими установами, існуючі дослідження в основному зосереджуються на двох сферах, а саме: визначенні статусу та ролі правоохоронних органів у правовій системі та визначенні прогалини та колізії законів: Регулюйте правову поведінку правоохоронних процедур, отже, висувайте пропозиції щодо вдосконалення законів та нормативних актів у сфері виконання судових рішень судами та іншими установами.

Дослідження системи державного управління в галузі виконання рішень судами та іншими установами сприяли дослідженню вчених, які вивчали формування органів виконавчої влади в різні історичні

періоди в Україні і розглядали процедури виконання як завершальний етап примусове виконання. Адміністративні процедури. Висвітлення судових приставів судовою системою до революції. Слід звернути увагу на таких дослідників як Е.В. Васьковського, Г.В. Гольстема, В.М. Гордона, Т.Е. Енгельмана, К.М. Малишева, які розглядали виконавче провадження як завершальну стадію адміністративного процесу, та виходячи із цього визначали роль та місце судових приставів в дореволюційній судовій системі висвітлюючи окремі питання їх практичної діяльності.

Протягом радянського періоду основна увага приділялася вивченню еволюції предметної системи виконавчих рішень, розробці форм і методів суддів та управлінському впливу судових процесів на учасників адміністративних процедур, особливо І.Г. Авдюкова, П.П. Заворотка, А.К. Сергун, А.М. Ширшиков та ін. Окрім того, варто згадати дослідження П.П. Заворотка, що розглядав еволюцію українських судових виконавчих установ.

В новітній історії України обговорення перспектив реалізації рішень набуло в Україні особливого значення, особливо важливим стало створення органів ДВС в Україні мали місце в працях таких вчені, як А.М. Авторгова, Л.В. Крупної, С.М. Шандрука, С.В. Щербак та ін. Об'єктом їх дослідницької діяльності є питання, пов'язані з походженням українських правоохоронних органів, розробкою та вдосконаленням заходів, що впливають на основну сукупність правоохоронних процедур, та законодавчими вимогами щодо прийняття рішень. У той же час, в цій галузі немає жодного огляду складних питань державного управління.

Аналіз наукової літератури державного управління показує, що не існує всебічного вивчення характеристик системи державного управління в галузі виконання судових рішень судами та іншими установами.

Найбільш дослідженими є лише загальнотеоретичні проблеми, які розглядали Г.В. Атаманчук, Л. Бачило, В.В. Корженко та В.В. Говоруха, Б.П. Курашвілі, А.Є. Луньов, Н.Р. Нижник, О.А. Машков, Ю.А. Тихомиров та ін. У той же час, ми погоджуємося з точкою зору Г.В. Атаманчука, що так звана система державного управління повинна охоплювати: а) суб'єкт управління - організацію та функції системи контролю; б) структуру взаємозв'язку між системою контролю а соціальна система - керований об'єкт; в) суспільно-складові системи або їх окремі прояви, вони створюють цілісну структуру керованої системи і безпосередньо сприймають вплив держави або беруть участь у її формуванні [8, с. 92]. Представляє здатність двох підсистем суб'єкта та об'єкта управління в процесі управлінської взаємодії. Зазвичай суб'єктом управління є структурована та організована соціальна спільнота, а об'єктом управління не є структурована соціальна спільнота, що знаходиться під контролем суб'єкта управління.

В контексті системного підходу у сфері примусового виконання судових рішень, слід відзначити, що переважна більшість дослідників акцентують увагу на дослідженні суб'єктів виконавчого провадження, під якими зазвичай розуміються носії процесуальних прав та обов'язків у виконавчому провадженні. В Законі України «Про виконавче провадження» [3], до учасників правоохоронного процесу належать державні виконавці, партії, представники партій, прокурори, експерти,

перекладачі, об'єкт оціночної діяльності - юридичні особи, а також дії або дії, що здійснюються прокурорами від імені інтересів громадян. стан виконавчого документа у виконавчому документі в суді. Крім того, для правоохоронних операцій державний виконавець (за необхідності) залучає експертів, органи внутрішніх справ та юридичні органи, представників органів опіки та піклування та інших установ та організацій. Слід зазначити, що в юридичній літературі критерії мети та завдань участі у виконанні процедури та критерії та стандарти виконання рішення відображають різні критерії класифікації учасників виконання процедури.

Зокрема, С.В. Щербак [7, с. 84] зазначає такі класифікації суб'єктів адміністративного судочинства: органи Національної поліції та посадові особи, відповідальні за контроль за правильністю адміністративного судочинства, учасники адміністративного судочинства (сторони та їх представники, національні органи влади та місцевого самоврядування, представники прокуратури), інтереси держави або особи); особи, які беруть участь у правоохоронних діях (експерти, перекладачі, свідки, зберігачі майна боржників, спеціалізовані організації, які здійснюють оцінку та продаж майна боржників) У той же час спільним пунктом цих досліджень є призначення людей з владними функціями та людей з організаційним впливом - учасників правоохоронного процесу та тих, хто допомагає процесу.

Крім того, С.В. Щербак представляє діяльність основного корпусу правоохоронних процедур та передає ДВС державному управлінню після аналізу його функцій. Зокрема, ДВС не є незалежною установою. Відносини між Мін'юстом та ДВС відображають багато зв'язків між ними. Тому зроблено висновок, що відділ ДВС є організаційно структурним підрозділом місцевого судового управління, але функціонально підпорядковані Департаменту ДВС Мін'юсту [7, с. 92].

С. М. Шандрук [9, с. 54] також опублікував подібну заяву, в якій зазначив, що ДВС мають подвійний статус підлеглих. У той же час Мін'юст та відповідні судові відомства взяли на себе функції організації, координації та контролю ДВС, але автор вважає, що це не може забезпечити ефективну роботу ДВС.

Р.В. Ігоніним [10, с. 47] виходячи зі специфічних характеристик виконавчого органу (відповідального за виконання рішень), ДВС визначається як спеціальна агентська система з юрисдикцією та національний виконавець з адміністративними та адміністративними повноваженнями при організації діяльності судової влади.

Вивчаючи явища державного управління, такі як національна безпека, він опосередковано вивчав виконання рішень судів та інших органів державного управління. Його пріоритетом є захист конституційних прав і свобод людей і громадян.

Варто виділити певному джерелу ресурсів деякі професійні дослідження та публікації щодо вдосконалення державного управління у сфері виконання судових рішень у судах та інших установах. Найбільша увага приділяється покращенню правового статусу суб'єктів, які надають обов'язкову фінансову, кадрову та економічну підтримку.

С.М. Шандрук, визначаючи напрями удосконалення ДВС як відомство,

яке реалізує прийняття рішень, визначило напрямки вдосконалення ДВЗ та наголосило на необхідності «посилення адміністративно-правового статусу національних виконавців шляхом виділення ДВС до системи правоохоронних органів, яка дасть право стратити зброю та засоби індивідуального захисту. «Захист осіб та захист їх сімей та майна», створення приватних асоціацій судових приставів та шляхом посилення мотивації національних судових приставів для підвищення ефективності діяльності ДВС, з яких «найефективніше стимулювання країни» Судовий пристав - це винагорода за правдивість, своєчасність і законність виконання оформлених документів [9, с. 74].

У сфері виконання рішень судами та іншими установами слід вдосконалити сферу вдосконалення державного управління, і при розподілі ДВС до правоохоронних органів деякі науковці та практики загалом погоджуються з цією позицією. Зокрема. Л.В. Крупнова [11, с. 5], зазначає, що віднесення ДВС до систем правоохоронних органів, підвищить правовий статус працівника ДВС у держави і, як наслідок, ефективність діяльності ДВС в цілому.

У сфері виконання судових рішень та інших установ вдосконалення державного управління призвело до вивчення моделей виконання судових рішень.

Зокрема, вони послідовно відстежуються у працях В.В. Яркова [12, с. 24] який запропонував два методи класифікації. Перший заснований на методі організації правоохоронних органів, розмежовуючи публічно-правові та приватно-правові (небюджетні) організації. Її характеристикою є те, що професійна організація судової поліції є вільною, змішуючи публічну закон та рішення неурядових організацій, що дозволяють виконати модель. Друга категорія визначається становищем правоохоронних органів у національному механізмі, вона поділяється на судову (організаційні правоохоронні органи називаються судовими органами) та несудову модель, згідно з якими ці органи називаються виконавчими органами.

Проблема вибору моделей примусового виконання досліджували, О.В. Ісаєнкова, В.В. Ярков, Г.Д. Ульянов, які підтвердили модель приватного правозастосовчого рішення, яка найбільш підходить для сучасного виконання вимог судового рішення та запровадження системи приватного судового пристава. Водночас щодо цього питання існує інша позиція. Особливо Ф.В. Бортняк вказував на недоліки повної відмови від національної моделі прийняття виконавчих рішень та розглядав систему приватних виконавців як альтернативний метод прийняття національних виконавчих рішень [13, с. 47].

У сфері виконання судових рішень судами та іншими установами форма та метод державного управління фактично не обговорювались. У дослідженнях це питання частково розглядався Ф.В. Бортняком [13, с. 48], який розглядався через особливості форми ДВС. Зокрема, буде розмежовувати структурні форми та процесуальні форми, юридичні форми та неправові форми в діяльності Міністерства внутрішніх справ. Визначений автор виявив зміст та характеристики діяльності ДВЗ за допомогою досліджень та методів діяльності «як комплекс різноманітних засобів, методів і методів прийняття», розглядаючи процедурну діяльність суб'єктів, які

приймають рішення. Через це вона впливає на зв'язки з громадськістю з метою виконання покладених на неї завдань для виконання рішення [13, с. 64]. Вимірювання методів діяльності ДВС включає вимірювання виконання рішень.

У цьому випадку обов'язкові заходи, вжиті ДВС, поділяються на запобіжні заходи та процесуальні заходи, включаючи організаційні заходи та процесуальні заходи. Наглядові та виконавчі заходи опосередковано розглядають форми та методи державного управління шляхом вивчення зовнішніх проявів специфічної процесуальної поведінки державних (судових) виконавців та аналізу застосування державних примусових заходів до боржника у виконавчих процедурах. Зокрема, С.М. Шандрук [9, с. 81] акцентує увагу на професійній поведінці державних суб'єктів, мотивах їх поведінки та моральних аспектах стимулювання.

Висновок. Загалом питання механізму забезпечення примусового виконання судових рішень урегульовано на досить високому рівні. За останні роки законодавство стосовно зазнало суттєвих змін і наповнилося новим змістом. Проте й дотепер в Україні залишаються істотні недоліки, які заважають ефективному виконанню судових рішень. Унаслідок цього стан виконання судових рішень є й досі незадовільним, незалежно від спроб удосконалити судово-виконавчу систему.

Відповідно до офіційної статистики звернень українських громадян до ЄСПЛ основну кількість звернень становлять скарги на відсутність реального виконання рішень українських судів. Таким чином, тривалі судові тяганини й вистраждане рішення ще зовсім не є гарантією ефективного судового захисту. Фактично наші громадяни позбавлені останньої стадії судового захисту, яка передбачає реальне поновлення порушених прав особи. Звісно, така ситуація негативно впливає як на авторитет судової влади, так і на авторитет держави загалом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Француз І.Г. Теоретико-правові аспекти примусового виконання судових рішень в Україні. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень (юридичні науки) – ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», Київ, 2018.

2. Петренко П. Стан виконання рішення про стягнення коштів з ПАТ «Газпром». Прес-конференція П. Петренка, С. Шкляра та О. Медведєва в Мультимедійній платформі інформування України «Укрінформ» від 20.06.2017 р. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric - presshall/2250293-stan-vikonanna-risenna-pro-stagnenna-kostiv-z-pat-gazprom.html>.

3. Про виконавче провадження : Закон України від 02.06.2016 № 1404-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text>

4. Про державну виконавчу службу : Закон України від 24.03.1998 № 202/98-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/202/98-%D0%B2%D1%80#Text>

5. Нижник Н.Р., Машков О.А.. Системний підхід в організації державного управління. - К. : Вид-во УАДУ, 1998. 160 с.

6. Авер'янов В.Б. Органи виконавчої Влади В Україні; НАН України, Інститут держави і права ім. В.М. Корецького К. : Ін Юре, 1997. 48 с.
7. Щербак С.В. Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні: Дис. канд. юрид. наук: 12.00.07. Національна академія наук України, Інститут держави і права ім. В.М. Корецького - Київ, 2002 218 с. 258 Юридична енциклопедія В 6 т. Редкол. Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. К. «Укр. енцикл.», 1998. Т. 2: Д-Й. 1998. 744 с.
8. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления : курс лекций Г.В. Атаманчук. 4-е изд., стер. М.: Омега-Л, 2006. 584 с.
9. Шандрюк С.М. Управління державною виконавчою службою в Україні: автореф. дис. канд. держ. упр.: 25.00.01. Львівський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. – Львів, 2010. 246 с.
10. Ігонін Р.В. Організаційно-правові засади діяльності суб'єктів виконавчого провадження: Дис. канд. юрид. наук: 12.00.07. НУДПС України. Ірпінь, 2007. 207 с.
11. Ідеологія, технологія та стиль у державному управлінні : Навч. метод. посіб. / Р.В. Войтович; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. К., 2003. 192 с.
12. Крупнова Л.В. Адміністративно-правовий статус працівника державної виконавчої служби України: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. Нац. ун-т держ. податк. служби України. - Ірпінь. 2008. 18 с.
13. Ярков В.В. Будущее системы гражданской юрисдикции: попытка прогноза. Система гражданской юрисдикции в канун XXI века: современное состояние и перспективы развития: Межвузовский сборник научных трудов; под ред. В.В. Яркова Екатеринбург, 2000. С. 51.

V. Kononets

APPROACHES TO UNDERSTANDING THE ADMINISTRATIVE-LEGAL MECHANISM OF ENFORCEMENT OF COURT ENFORCEMENT OF JUDGMENTS

The relevance of the article is that the state requires only actions to guarantee the rights and reproduction of the violated right. This mechanism includes elements that contribute to the creation of conditions for the exercise of freedoms, protection and defense against offenses, participation in the reproduction of violated human rights. Analysis of the source basis of public administration in the field of enforcement of court decisions by courts and other institutions shows that, as a rule, in the context of law enforcement procedures, representatives of law and practice mostly consider all aspects of public administration. At the same time, there was no comprehensive analysis of the implementation of decisions as a phenomenon of public administration and analysis of forms and methods of public administration, and hence improvements in public administration in the field of enforcement of court decisions. It is emphasized that in the modern scientific legal literature there is no single approach to understanding the administrative-legal mechanism, its constituent elements and subject. Because most often, in the theory of administrative law, the elements of the structure of the administrative-legal mechanism of regulation of public relations include the rules of law

governing administrative public relations, administrative-legal relations, as well as law enforcement practice in this area. Note that in the theory of law distinguish between the mechanism of legal regulation, the mechanism of realization of rights and freedoms and the mechanism of ensuring the realization of human rights and freedoms. In addition to the mechanism of realization of constitutional subjective rights and freedoms, the mechanism of ensuring the realization of these rights is important. Such a mechanism is a component of the mechanism of realization of subjective human rights and freedoms. We emphasize that the mechanism of ensuring the execution of court decisions is an integral part of the implementation of constitutional rights of citizens, when there is a need for state and government intervention in the implementation of citizens' rights to a fair trial and guarantees of judicial enforcement.

Keywords: *enforcement proceedings, security mechanism, litigation, citizens' rights.*